

ת"פ 56058/12/16 - מדינת ישראל נגד ע א

בית משפט השלום באילת

ת"פ 56058-12-16 מדינת ישראל נ' א
בפני כבוד השופט יוסי טופף

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	ע א

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם חובק שני אישומים, כמפורט להלן:

אישום ראשון, במסגרתו יוחסו לנאשם עבירות של תקיפה סתם כנגד בן זוג (מס' מופעים), לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; איומים (מס' מופעים) לפי סעיף 192 לחוק העונשין והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

לפי כתב האישום, במועדים הרלוונטיים, הנאשם וגב' ז א (להלן: "המתלוננת") היו בני זוג נשואים ולהם שלושה ילדים קטינים.

בתאריך 15.12.2016 בסמוך לשעה 19:15 התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת בדירתם, בנוכחות ילדיהם, במהלכו בעט הנאשם בדלת ואמר למתלוננת: "שרמוטה בת זונה ... עכשיו את עפה מהבית מזדיינת מפה עפה לי מהבית". הנאשם תפס את המתלוננת בחזקה ומשך בידה לכיוון הדלת ואמר: "את לא נשארת פה תתחילי לארוז את החפצים שלך". הנאשם פנה לילדיהם ואמר: "אמא שלכם זונה, אמא שלכם מזדיינת". המתלוננת הדפה את הנאשם כדי להגן על עצמה, ושרטה אותו בפניו על מנת שיחדל מלתקוף אותה (להלן: "האירוע").

כחודש וחצי לפני האירוע, בליל שישי, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת בדירתם, במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שתפסה בחוזקה בשערותיה, הטיח את ראשה במסגרת המיטה העשויה עץ, וגרם לה לסימנים כחולים בפניה, נפיחות במצח ושפשוף בסנטר. לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהחזיק אותה בכוח בתוך המקלחת, והשפריץ עליה מים.

חברתה של המתלוננת, י (להלן: "י") הגיעה לדירת השניים, וחילצה את המתלוננת מתוך המקלחת אל חדר השינה. אז, המשיך הנאשם לצעוק על המתלוננת וסירב לאפשר לה לעזוב את הדירה לבית אימה.

כחודשיים עובר למועד האירוע, באחד מימי שבת בשעות צהריים בדירתם, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהצמיד לה 2 מזלגות לגרון, ואיים עליה כי יחתוך לה את הגרון וירצח אותה.

במועד אחר, שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשנה עובר לאירוע, תקף הנאשם את המתלוננת, בעת שנסעו יחדיו ברכב, בכך שחנק אותה בידו.

במועד אחר, שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשנה וחצי עובר לאירוע, איים הנאשם לפגוע במתלוננת, בעת שביקשה לעזוב את דירתם ולהיפרד ממנו, באומרו שאין לו מה להפסיד בחיים ואין לו מה לאבד, נטל לידי סכין "יפנית", כשלהבה חשוף, ואמר למתלוננת שהוא משוגע והוא איבד את זה לגמרי.

במועד אחר, שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשנתיים עובר לאירוע, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, וזו הזעיקה את אחיותיו של הנאשם כדי לסייע לה, אז איים הנאשם בפני אחיותיו במילים: "אל תתערבו לי בבית, עכשיו אני אקח אותה הביתה אני יזיין אתכם".

נטען כי הנאשם גרם להיזק לרכוש במזיד, בכך שבעט בקיר גבס ושבר אותו.

נטען כי במהלך שנות נישואיהם, נהג הנאשם לפנות למתלוננת, בצורה גסה ואגרסיבית, קילל וגידף אותה, לעיתים לעיני ילדיהם ואחרים, איים להרוס לה את החיים, אמר לה: "לא תראי שקל... תלכי לחיות באוהל", ושייקח ממנה את הילדים.

אישום שני, במסגרתו יוחסו לנאשם עבירות של אימים (מס' מופעים) לפי סעיף 192 לחוק העונשין. לפי הנטען בכתב האישום, כשבועיים עובר ליום 24.12.2016, בדירתם, איים הנאשם לפגוע במתלוננת בגופה ובפרנסתה, בכך שאמר לה שיש לו זכות שיפטרו אותה ושהוא לא רוצה שהיא תעבוד. בנוסף אמר לה, שאם לא יפטרו אותה הוא יזרוק על מעסיקיה רימון.

בתאריך 12.12.2016 שלח הנאשם למתלוננת מסרונים מאיימים כדלקמן: "את מאיימת ... היום אני יראה לך שאת לא עובדת שם יותר ... פיצוץ היום ... לא חלמתי איזה פיצוץ היום ... את זונחת את הילדים לבד כדי לללק את התחת של תומר (המעסיק) ... אין אימים היום רק ביצועים ... לך ללקק את התחת של תומר ... לא יעזור לך היום את עפה משם ... באיזה דרך שיבחר".

ביום 25.11.2016 שלח הנאשם מסרון למתלוננת בזו הלשון (שגיאות במקור): "ותמשחי לדבר ככה ליד השרמוטות שלך אני יזין את אמא שלך".

לאור זאת, נטען כי הנאשם איים בפגיעה שלא כדין בפרנסתה ובגופה של המתלוננת כדי להפחידה או להקניטה.

2. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, אישר כי לו ולמתלוננת מערכת יחסים זוגית מרובה ויכוחים ומריבות. ברם, הנאשם כפר בביצוע העבירות המיוחסות לו. הנאשם אישר כי בתאריך 15.12.2016 התגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת, בדירתם בנוכחות ילדיהם, במהלכו קילל את המתלוננת כפי שצוין בכתב האישום. לדבריו, המתלוננת בתגובה שרטה אותו בפניו. הנאשם הכחיש כי בעט בדלת או אחז את המתלוננת בחזקה או משך בידה לכיוון הדלת. הנאשם ציין כי בדיוק באותה עת הוא יצא מהמקלחת ואחז בידיו את המגבת שהייתה סביב גופו.

הנאשם אישר כי אמר את האמירות: "אמא שלכם זונה, אמא שלכם מזדיינת". לדבריו, הדברים הופנו למתלוננת בנוכחות הילדים ושפה זו הייתה מקובלת ביניהם באופן הדדי.

לדברי הנאשם, המתלוננת תקפה ושרטה אותו שלא לצורך הגנה עצמית, אלא כתגובה לדברים שהטיח בה בראשית הוויכוח.

בכל הנוגע לוויכוח המתואר במהלכו תקף את המתלוננת בחדר השינה ובמקלחת, הנאשם הכחיש את המיוחס לו וטען שלא היה אירוע כזה, ולא תפס את המתלוננת בשערותיה והטיח את ראשה במיטה. הנאשם אישר שהיה מקרה, נפרד מהאירוע המתואר בכתב האישום, במהלכו שטף את המתלוננת במים במקלחת, היות והיא הייתה שיכורה והוא ביקש לסייע לה להתפכח, ללא כל כוונה פלילית. הנאשם כפר בהתערבות המתוארת של י באירוע.

הנאשם הכחיש את האירוע המתואר במהלכו איים על המתלוננת באמצעות הצמדת 2 מזלגות לגרונה.

הנאשם הכחיש את האירוע המתואר במהלכו חנק את המתלוננת במהלך נסיעתם ברכב.

הנאשם הכחיש את האירוע המתואר במהלכו איים לפגוע במתלוננת באמצעות סכין "פנית".

הנאשם הכחיש את המיוחס לו באירוע המתואר במהלכו הזעיקה המתלוננת את אחיותיו. הנאשם הוסיף וציין כי בשנים עברו לפני שנותק הקשר בינו לבין אחיותיו, אכן ביקש לא פעם מאחיותיו להפסיק להתערב בחייו, והשיחות ביניהם הגיעו לטונים גבוהים ולקללות, אך לא בנוסח המיוחס לו.

הנאשם הכחיש כי גרם להיזק לרכוש כמתואר בכתב האישום.

הנאשם אישר כי במהלך ויכוחים בינו לבין המתלוננת בשנים האחרונות, הם פנו זה לזה בצורה מעליבה ופוגענית, תוך אמירות להרוס האחד לשני את החיים. הנאשם הודה שאמר למתלוננת שהוא יקח לה את הילדים, אך כוונתו הייתה להליכים כדין. נמסר, כי ככל הידוע לנאשם, המתלוננת פתחה הליך גירושין וכללה בו דרישות לגבי הרכוש ולגבי משמורת על הילדים.

בכל הנוגע לאירוע המתואר באישום השני, הנאשם הכחיש את המיוחס לו והכחיש כי איים על המתלוננת. הנאשם הודה בשליחת המסרונים כמפורט בכתב האישום, אך טען שהדברים נעשו בתגובה לאמירות מפחידות ומקניטות ששלחה לו המתלוננת, כאשר השימוש במושג "פיצוץ" לא היה במושג הפיזי של הדברים אלא בצורה מטפורית. נטען כי השימוש במילים הללו היה נפוץ מאד בחילופי הדברים בינו לבין המתלוננת. הנאשם הכחיש כי איים לפגוע בגופה או בפרנסתה של המתלוננת.

תמצית פרשת התביעה

3. להלן עיקרי עדויות עדי התביעה:

3.1 המתלוננת ז א , מסרה כי היא נשואה לנאשם משנת 2008 ולהם 3 בנות. המתלוננת סיפרה כי בשנתיים האחרונות, ביחס למועד מסעירת עדותה, הנאשם מרבה לריב ולקלל והיחסים ביניהם הפכו למעין תחרות של פגיעות מילוליות האחד בשני. הריבים הללו גלו גם למהלומות פיזיות, באופן שהנאשם הרים ידו על המתלוננת, והאחרונה הדפה אותו והחזירה.

המתלוננת סיפרה על מריבה בינה לבין הנאשם, במהלכה אחת הילדות שוחחה בטלפון עם אחות של הנאשם, וזו התקשרה לאחות נוספת על מנת שתגיע לאסוף את הבנות לביתה. במהלך אותו אירוע, כך מסרה המתלוננת, הנאשם בעט בקיר גבס ושבר אותו, קילל, גידף וירק עליה. הנאשם אמר לה: "זונה, שרמוטה, מזדיינת", ומשך אותה לכיוון הדלת וזרק אותה מהבית. המתלוננת מצדה אישרה כי הדפה את הנאשם ושרטה אותו בפניו. המתלוננת מסרה שאחת מאחיותיו של הנאשם הגיעה לאסוף את בנותיהם לביתה, ומאוחר יותר היא הגיעה כדי לקחתן מבית האחות. הנאשם, אף הוא,

הגיע למקום, צעק וקילל

המתלוננת סיפרה בעדותה על אירוע אחר, במהלכו הנאשם התעצבן על כך שהמתלוננת עזבה את ביתם ועברה להתגורר בבית אימה עם בנותיהם, בשל האלימות שהפגין כלפיה, כך לדבריה. לפי תיאורה של המתלוננת, הנאשם אחז בידו סכין יפנית וקירב אותה למתלוננת לכדי מרחק של כחצי מטר, באומרו: "אני משוגע ואין לי יותר מה לאבד בחיים". המתלוננת אמרה לנאשם להזיז את הסכין וזה לאחור. הנאשם חדל ממעשיו.

המתלוננת סיפרה בעדותה על אירוע נוסף, בעת שהיא והנאשם שבו מבילוי. במהלך נסיעתם ברכב, החלו לריב ולקלל זה את זה. המתלוננת מסרה בעדותה כי ככל שקיללה את הנאשם כך הוא התעצבן יותר עד כי חנק אותה בגרונה באמצעות שתי ידיו במהלך הנסיעה.

אירוע אלים נוסף, לגבי העידה המתלוננת, ארע לדבריה בעת שאביו של הנאשם התארח בביתם במהלך חג סוכות. באותו הערב, המתלוננת והנאשם יצאו לבילוי בפאב ה"***", והמתלוננת וחברתה, העובדת במקום ישבו ודיברו ביניהן ברוסית. עם שובם של המתלוננת והנאשם לביתם, התלקח ביניהם ריב שהתלהט, וכלל צעקות וקללות. המתלוננת מסרה שהיא הלכה לחדרה, והנאשם הלך בעקבותיה, והם קיללו האחד את השני. באותו המעמד, כך לדברי המתלוננת, הנאשם דפק את ראשה במיטה שבחדר השינה. המתלוננת התקשתה לזכור מה קרה לי, אך ציינה כי נגרמו לה הרבה סימנים בפנים, והיא רצתה לעזוב לאימה, אך הנאשם אסר עליה. לדבריה, חברתה מהפאב יהגיע לביתה, הרגיעה אותה והוציאה את הנאשם מהחדר.

אירוע נוסף, עליו סיפרה המתלוננת בעדותה, ארע לדבריה בצהרי יום שבת, בשעה ששכבה על הספה בסלון וצפתה בטלוויזיה. הנאשם מזג לעצמו חמין והמתלוננת אמרה לו דבר מה שמאד עצבן אותו. בתגובה לכך, הנאשם התקרב אל המתלוננת עם שני מזלגות בידיו עד שכמעט נגעו בשני צדי גרונה, ואמר לה שאם תחזור על דבריה הוא ירצח אותה.

בנוסף לכך, המתלוננת מסרה בעדותה כי כשבועיים לפני ה-24.12.2016, הנאשם איים כי אם מעסיקיה של המתלוננת לא יפטרו אותה, הם יקבלו רימון לעסק.

3.2 י ק, חברתה של המתלוננת, ומי ששימשה אותה תקופה כמנהלת פאב-מסעדה במרכז התיירות באילת בשם "***", סיפרה בעדותה על אירוע שבו הייתה מעורבת באחד הערבים, ככל הזכור לה בראש השנה. לפי גרסתה, באותו ערב הנאשם המתלוננת בילו בפאב שבו עבדה, היא שוחחה עם המתלוננת ברוסית וכעבור פרק זמן מסוים המתלוננת והנאשם הלכו לביתם והיא נותרה לעבוד בפאב. לאחר כשעה, קיבלה י שיחה טלפון מהנאשם, אשר שאלה אותה על תוכן שיחתה עם המתלוננת. י מסרה כי שמעה ברקע "טונים גבוהים וחפצים שנופלים" והשיחה התנתקה. י ניסתה לדבריה מספר

פעמים לחייג בחזרה אך נותרה ללא מענה. לאור זאת, י עזבה את המשמרת בפאב ומיהרה לביתם של המתלוננת והנאשם. עם בואה למקום, כך מסרה י בעדותה, פגשה באביו של הנאשם בסלון הבית, אך הוא לא השיב לשאלתה בנוגע למתרחש. י המשיכה ללכת בעקבות הקולות לכיוון המקלחת, ושם ראתה את המתלוננת עומדת עירומה בעת שהנאשם השפירץ עליה מים. י מסרה כי דחפה את הנאשם אל מחוץ לחדר הרחצה, עטפה את המתלוננת במגבת והכניסה אותה לחדר השינה. בשלב זה, בעת ששהתה עם המתלוננת בחדר השינה, הנאשם נכנס לחדר והחל לקלל. י סיפרה כי ביקשה מהנאשם לצאת מהחדר וסגרה אחריו את הדלת. לדבריה, המתלוננת סיפרה לה בבכי שהנאשם הכה את ראשה במיטה העשויה עץ וגרם לה לחבלה. י העידה כי ראתה שלמתלוננת אכן היה סימן גדול כחול ונפוח על המצח. המתלוננת בכתה ואמרה שכואב לה והיא רוצה לצאת מהבית, ואז הנאשם שוב נכנס אל החדר ואמר שהמתלוננת לא תצא לשום מקום והיא תישאר בתוך הבית. י סיפרה כי ניסתה להרגיע את המתלוננת והניחה קרח על ראשה של המתלוננת. י סיפרה כי גם הנאשם היה חבול בפניו משריטות של המתלוננת. י מסרה שהיא לא הודיעה על האירוע למשטרה משום שלהבנתה "זה עניין של המשפחה" ו"הם מחר יכולים להשלים".

3.3 ע מ אשרם (להלן: "ע"), אחות של הנאשם, אשר מסרה בעדותה שהיא בקשר טוב עם המתלוננת. ע סיפרה בעדותה כי ניתקה את קשריה עם הנאשם, מלפני כשנתיים, בעקבות אירוע אלימות בין הנאשם לבין המתלוננת. ע סיפרה בעדותה כי קיבלה בזמנו שיחת טלפון מאחותה, שסיפרה לה שיש דין ודברים אצל אחיהן (הנאשם) בבית ושתרוץ לשם לקחת את הילדים מהמקום. ע ספרה כי כשהגיעה לביתם של הנאשם והמתלוננת, היא שמעה צעקות עוד מלמטה, היא נכנסה פנימה לבית והייתה מריבה בין הנאשם לבין המתלוננת. לדבריה, המתלוננת הייתה נסערת אך מסרה שאין צורך להזמין משטרה. ע לקחה את ילדיהם של הזוג לביתה, והמתלוננת והנאשם נותרו לבדם. לאחר מכן, המתלוננת הגיעה לביתה של ע וגוללה את סיפור המריבה וכי הנאשם הרביץ לה. הנאשם אף הוא הגיע, כשהוא עצבני, וביקש לקחת את הילדים. ע סיפרה כי היא סילקה את הנאשם מהמקום והילדים נשארו אצלה עד שנאספו על ידי המתלוננת. ע מסרה כי הנאשם איים להרוס את ביתה. לבקשת המתלוננת, ע לא עירבה את המשטרה.

3.4 א א (להלן: "א"), אחות של הנאשם, מסרה בעדותה כי היא מסוכסכת עם הנאשם ובקשר טוב עם המתלוננת. אושרת סיפרה על אירוע שבמהלכו המתלוננת התקשרה אליה וסיפרה לה שהנאשם ואביו הגיעו למקום עבודתה ואיימו על הבעלים, מעסיקה, כי הם יזרקו במקום רימון. לשמע הדברים אושרת הזעיקה את המשטרה כדי להגן על המתלוננת וילדיה. בנוסף, סיפרה אושרת על מקרה אחר שארע בראש השנה, אז הייתה עדה לוויוח מילולי שפרץ בין הנאשם לבין המתלוננת שכלל קללות וגידופים, והיא הבחינה בסימנים כחולים על ידיה של המתלוננת.

3.5 ז מ (להלן: "ד"), אמה של המתלוננת, סיפרה בעדותה שהמתלוננת שיתפה אותה על ריבים שהיו לה עם הנאשם. באחד המקרים נכחה בביתם של השניים, בעת שהנאשם הרים קולו על המתלוננת וחבריו נאלצו להרגיעו. ז העידה כי המתלוננת כמעט התעלפה מכל הבכי וגופה רעד. ז סיפרה כי היא ייעצה למתלוננת ולנאשם לשקול להתגרש, אך הנאשם השיב לה: "עד שהבנות לא יהיו בנות 18 היא לא

תצא מהבית". לגבי יתר האירועים, ז לא הייתה עדה, אך סיפרה בעדותה כי לא פעם המתלוננת הגיעה אליה בוכייה וצרחת שהיא לא יכולה יותר והיא לא תחזיק מעמד. המתלוננת סיפרה לזאנה, כך נאמר, כי הנאשם מתעלל בה ומאיים עליה. בנוסף לכך, ז מסרה בעדותה כי במועד כלשהו ביקרה בביתם של המתלוננת והנאשם והבחינה חור באמצע אחד הקירות. לדבריה שאלה על כך את המתלוננת, וזו השיבה שהנאשם בועט בקירות ושובר כשהוא מתעצבן.

3.6 השוטרת טל דביר (להלן: "טל") מסרה בעדותה שהיא והשוטר יוסי ז'נו הגיעו לביתם של המתלוננת והנאשם מקום והיא ראתה את הנאשם במטבח והמתלוננת בחדר. לדבריה, הנאשם מסר לה שהוא גילה שהמתלוננת בוגדת בו עם מישהו מהעבודה ולכן הם רבו, אך הוא לא תקף אותה. הנאשם טען כי המתלוננת תקפה אותו בלחי וטל העידה שאכן ראתה סימני שריטה ואודם על לחיו. לאחר מכן, היא שוחחה עם המתלוננת, אשר ספרה לה בבכי כי הנאשם כל הזמן מעיק עליה ומאמלל אותה. המתלוננת שללה הפגנת אלימות פיזית מצד הנאשם באותו אירוע, אך סיפרה כי באחת המריבות שלהם הוא הצמיד לה שתי מזלגות לגרון.

3.7 השוטרת קרן שרון (להלן: "קרן"), המתמחה באלימות במשפחה, מסרה בעדותה כי משלושת החקירות שחקרה את הנאשם התקבל הרושם למסוכנות גבוהה הנשקפת ממנו הן מעיצום ביצוע העבירות והן מעצם העובדה שהנאשם שיתף פעולה באופן חלקי, בחר שלא לענות על חלק נכבד מהשאלות וגיחך במענה לחלק מהשאלות. קרן אישרה כי לא לפני כל אחת מחקירותיו של הנאשם התאפשר לו להיוועץ מחדש בעורך דינו, אך לדבריה הנאשם נועץ בתחילה עם עורך דינו והחקירות שבהן לא התאפשרה זכות זו הן בחזקת חקירות המשך.

3.8 השוטרת מורן כהן (להלן: "מורן") מסרה בעדותה כי בעת שפגשה את המתלוננת, לצורך גביית הודעתה, היא הייתה בוכייה, נסערת והביע חשש מהשלכות מסירת עדותה. לדבריה, המתלוננת אמרה שהיא תתחרט על כך וזו הסיבה שהיא לא התלוננה על אירועים קודמים. מורן ציינה כי המתלוננת סיפרה, בין היתר, על אירוע במהלכו הנאשם הצמיד שני מזלגות לגרונו, ושהתנהל כלפיה באופן מאיים.

3.9 השוטרת אפרת אקלר מסרה בעדותה כי ערכה עימות בין הנאשם לבין המתלוננת וגבתה עדות מאימה של המתלוננת ומי .

תמצית פרשת ההגנה

4. מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם, ע א. הנאשם מסר בעדותו כי הוא והמתלוננת נשואים מזה 8 שנים ונולדו להם 3 בנות. הנאשם עבד כקבלן, אך בשנתיים שקדמו למסירת עדותו החל לצבור חובות ופיזר כספים עקב התנהלות לקויה, והדבר הביא לוויכוחים ולמריבות בינו לבין המתלוננת. לדבריו, המתלוננת לא עבדה עד

לחודש שבו נעצר. הנאשם מסר שסידר למתלוננת מקום עבודה אצל חבר ילדות שלו, ומאז היא החלה להתנהל באופן שהפריע לו, שלדעתו אינו הולם אישה נשואה, כגון התכתבויות ושיחות אישיות עם מעסיקה, ואף היה מקרה שהיא לא הוציאה את ילדתם מהגן. לאור זאת, כך סיפר הנאשם בעדותו, הוא דרש ממנה להתפטר מעבודתה, והיחסים ביניהם התדרדרו לכדי מריבות רבות מלוות בקללות, גידופים ואיומים הדדיים. למעט דברי איום, שלדברי הנאשם מדובר באמירות שגרתיות במשפחתו, הוא הכחיש כי איים לזרוק רימון על מעסיקה של המתלוננת, הכחיש שימוש בסכין לפני כדי לאיים על המתלוננת, הכחיש את אירוע החניקה ברכב, הכחיש הצמדת מזלגות לגופה של המתלוננת, הכחיש כי הטיח את ראשה במיטה והכחיש כי גרם נזק לקיר גבס בביתם. הנאשם אישר כי היה מקרה שבו המתלוננת הייתה שיכורה, ולכן שטף את ראשה, ובתגובה היא צעקה וקיללה ברוסית, ולכן הוא התקשר לי, אשר הגיעה ולקחה את המתלוננת למקלחת ולאחר מכן לחדרה. לדבריו, באותו היום אביו כלל לא התארח בביתם. הנאשם התייחס לסימן שהיה על גבה של המתלוננת, וטען כי נגרם כתוצאה מכך שהמתלוננת נפלה בבית אחותו ע. הנאשם סיפר על האירוע האחרון בשלו נעצר, ומסר כי באותו היום לאחר שסיים לעבוד, הוא קבע להיפגש עם חבר בפאב "תוכי". הנאשם ביקש להתקלח אך לא היו מים חמים, ולכן יצא מחדר הרחצה כשרק מגבת לגופו וכשפתח את הדלת היא נטרקה ועשתה רעש. לדבריו, המתלוננת החלה להשתולל ולצעוק וכך פרץ ביניהם ויכוח בנוגע להתכתבויות של המתלוננת עם מעסיקה. לפי גרסתו, המתלוננת דחפה אותו בפרוזדור ונתנה לי סטירות והוא מצדו לא הגיב. המתלוננת הזעיקה את המשטרה וזו עצרה אותו.

5. כמו כן, הוצגו מטעם הצדדים המסמכים הבאים: הודעות שנגבו מהנאשם במשטרה (ת/5 - ת/9, ת/13); הודעה שנגבתה מהמתלוננת (ת/4, נ/1); תמונות של מכשיר הטלפון של המתלוננת ובו מסרונים שנתקבלו מהנאשם (ת/5); דו"חות/מזכרים של שוטרים (ת/10, ת/11, נ/5); דו"ח עימות שנערך בין הנאשם לבין המתלוננת (ת/1); הודעות שנגבו מע (ת/2, ת/3); צילומי מסך הטלפון של בתם של המתלוננת והנאשם (נ/2); דו"ח עיכוב מיום 15.12.2016 (נ/3); טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה, עליו כתב הנאשם כי בשיחתו עם סנגורו נכחו שתי קצינות (נ/4); פרוטוקול דיון במ"י 34204-12-16 (ת/12); הודעות שנגבו מאביו של הנאשם (ת/16, ת/17); הודעתה של י (נ/6).

דין ומסקנות

6. המשפט הפלילי מחייב את התביעה להוכיח את אשמתו של נאשם בפלילים בדרגה שמעל לספק סביר, ועל בית המשפט להשתכנע כי האשמה הוכחה בהתאם לנטל זה כתנאי להרשעה. בבסיסו של כלל זה הכרעה ערכית, המכירה בעצמתה של הרשעה בפלילים, בתיוג החברתי ובעונשים הנלווים לה, ומוסיפה ומכירה במגבלותיו של הליך הבירור העובדתי בבית המשפט, שמטבע הדברים מבוצע בדיעבד, על סמך ראיות שהובאו לפני בית המשפט. בדרך זו ניתנת העדפה למצב שבו אדם שביצע עבירה יזוכה בשל קשיי הוכחה, על פני מצב בו אדם יורשע על לא עוול בכפו (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין; ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25.01.2007); ע' גרוס ומ' עורקבי "מעבר לספק סביר" קרית המשפט א 229 (2001)).

7. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מהעדויות והראיות שהוצגו לפניי, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת והשקר שנתגלו במהלך הדיונים ביחס לכל אחד מהעדים, באתי למסקנה שהמאשימה הניחה מסה ראייתית מספקת באופן שניתן לקבוע ממצאים מרשיעים לחובת הנאשם, במרבית האירועים המפורטים בכתב האישום, במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי.

8. כתב האישום מונה כאמור מספר אירועים לצד מספר עבירות. לצורך הדיון וההכרעה, אציג את הבסיס התחקיתי ורכיבי העבירה הנדרשים לשם הרשעה בכל אחת מהעבירות הרלוונטיות, ולאחר מכן אבחן כל אירוע באופן פרטני כנגד דרישות החוק לשם הרשעה באותן עבירות המפורטות בכתב האישום.

תקיפה סתם כלפי בן זוג/ותקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג

9. סעיף 380 לחוק העונשין קובע:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים"

סעיף 382 לחוק העונשין קובע:

"(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:
(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;
(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.
(ג) העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."

10. הגדרת ה"תקיפה", כך בסעיף 378 לחוק העונשין, הינה רחבה וכוללת מגוון אפנים, כדלהלן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

מבחינת היסוד העובדתי, משמעה של תקיפה אם כן היא "גרם מגע פיזי בגופו של אחר ללא הסכמתו; וכאשר

המדובר במגע על ידי 'הפעלת כוח או בדרך אחרת' (מאשר 'הכאה', 'נגיעה' או 'דחיפה') - צריך שתהיה זו ב'מידה' שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות". לגבי החלופות "המסוימות" כלומר, הכאה, נגיעה, או דחיפה, אין נפקא מינה מהי מידת הכוח הננקטת (יעקב קדמי, **על הדין בפלייליים**, חלק שלישי, תשס"ו-2006, עמ' 1513 - להלן: **קדמי**).

בנוסף לכך, לשם הרשעה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית נדרש רכיב תוצאתי של "חבלה" כמשמעותה בסעיף 34 כד לחוק העונשין: **"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים"**; והדרישה שתהא זו חבלה "של ממש" זכתה לפירוש מרחיב, ומשמעותה שתהא זו פגיעה גופנית "מוחשית", להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי". עם זאת, "אפשר שדי בפגיעה גופנית שגורמת לכאב בלבד כדי שהפגיעה תהיה בגדר חבלה גופנית כנדרש כאן" (קדמי, עמ' 1522-1523).

11. הרשעה בעבירות התקיפה המיוחסות לנאשם מחייבת כי מושא התקיפה הינו בן זוג, לרבות הידוע בציבור כבן זוג (ראו: סעיף 382(ב) לחוק העונשין).

12. מבחינת היסוד הנפשי המדובר בעבירה של מחשבה פלילית תוצאתית; ובתור שכזו, בא על סיפוקו היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בדרך של "מודעות" כלפי מעשה התקיפה, היסוד הנסיבתי וגרימת החבלה של ממש; ו"פזיזות" כלפי אפשרות התרחשות התוצאה (קדמי, עמ' 1523).

עבירת האיומים

13. סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

14. עבירת האיומים הנה עבירה של פגיעה בשלום הפרט והציבור בדרך של עשיית דין עצמית, המוצאת ביטוי בהטלת אימה על הפרט, לשם פגיעה בביטחונו, חירותו, שלמות גופו, בריאותו, קניינו ועוד. היסוד העובדתי בעבירת איומים הנו "האיום" עצמו. משנעשה האיום "בכל דרך שהיא" והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות יסוד זה. משמעות המונח "איום" היא בפוטנציאל הטמון בו להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף האמור. על האיום לכלול אלמנט של "פגיעה", בין אם יש בה כדי לגרום נזק מוחשי ובין שהיא נותרת ערטילאית, "שלא כדין" כלומר ללא הצדקה מכוחה של הגנה מהותית הקבועה בחוק. נדרש כי האיום יהיה "רציני וממשי", כאשר המבחן הינומבחן אובייקטיבידי אם הוכח כי האיום מטיל מורא על "האדם הסביר". היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום.

ודוק, אין דרישת רכיב תוצאתי, היינו אין נדרשת התממשותם או התגשמותם של האיומים; אין נדרשת התקיימותו של נזק כלשהו למאום ואין נדרש כי המאום אכן יחוש מאום או יחוש פחד כדי לקיים את דרישת היסוד העובדתי (ראו: ע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373; יעקב קדמי, **על הדין בפלילים**, חוק העונשין, חלק רביעי, תשס"ו-2006, עמ' 2123; גבראל הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ד', עמ' 442).

15. בבחינת היסוד הנפשי, נדרשת מודעות לרכיב העובדתי והנסיבתי ודרישה מפורשת של כוונה מיוחדת "להפחיד את האדם או להקניטו". המדובר בעבירה התנהגותית, כך שמשמעותה של הכוונה הינה המטרה. המבצע את העבירה פועל מתוך שאיפה להשגת היעד שהסעיף נועד למנוע מימושו. הכוונה מאופיינת ברצון "להפחיד" (להטיל אימה, לטעת פחד מפני תוצאה רעה) או "להקניט" (להרגיז או להכעיס) ונדרשת מודעות ברמה גבוהה של הסתברות כי יעד זה יתממש.

היזק לרכוש במזיד

16. סעיף 452 לחוק העונשין קובע:

"ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר."

הרשעה בעבירת היזק לרכוש במזיד דורשת שלושה תנאים מצטברים: (א) גרימת נזק לרכוש, (ב) שלא כדין, (ג) במזיד.

היסוד העובדתי דורש מעשה הרסני ב"נכס", כמשמעותו בסעיף 34 כד לחוק העונשין, בניגוד לדין. כך למשל, פגיעה בזכויות הזולת מהווה מעשה שלא כדין. עסקינן בעבירה תוצאתית, כך שכלל שלא נגרם נזק לרכוש, לא מתקיים היסוד העובדתי של העבירה.

היסוד הנפשי דורש מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי ופיזיות כלפי התממשות התוצאה.

האירועים נשוא כתב האישום

17. ממכלול העדויות והראיות עולה כי בין הנאשם לבין המתלוננת שררה מערכת יחסים זוגית מורכבת, רוויית יצרים, ויכוחים ומריבות, שכללה על פי רוב גידופים הדדיים וקללות, שהביאו את הנאשם גם לכדי אלימות מילולית

ופיזית מצדו. התקבל הרושם מעדויות הנאשם והמתלוננת כי כל אחד מהם בדרכו שלו לא טמן ידו בצלחת ותרם להתלהטות הרוחות ולמעשים עליהם נותן היום הנאשם את הדין. יובהר כי לא יוחסו למתלוננת עבירות כלשהן, ואין בהכרעת דין זו כדי לקבוע מעורבות פלילית מצידה.

18. העדות המרכזית מטעם התביעה נשמעה כאמור מפי המתלוננת. אומר בפשטות, האמנתי לגרסתה. לאחר שקילת כלל הראיות, מצאתי להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם אשר הייתה מגמתית ומתחמקת. במהלך עדותה בבית המשפט, כמו גם בהודעתה במשטרה, גוללה המתלוננת מספר אירוע אלים למדי, הן מילוליים והן פיזיים שחוותה מצד הנאשם. התרשמתי כי המתלוננת לא ששה אלי קרב ותיארה בבכי ובהתרגשות רבה את גרסתה לאותם אירועים בגינם הוגש כתב האישום. במרבית המקרים, התרשמתי כי המתלוננת לא ניסתה להעצים את מעשיו הפסולים של הנאשם, להפריז בכוונותיו השליליות או לטפול עליו אשמת שווא. המתלוננת אף לא ניסתה להסתיר בעדותה כי היא עצמה לקחה חלק פעיל בשיח האלים בינה לבין הנאשם וכשנזקקה לכך אף הפגינה אלימות פיזית כלפיו, על מנת להגן על עצמה כטענתה. התקבל הרשום כי המתלוננת לא ביקשה להעמיק את הקרע בינה לבין הנאשם והזכירה לא אחת כי הוא אבי בנותיה ואינה רוצה להרחיקו מהן. מנגד, עדותו של הנאשם לא הותירה רושם חיובי. הנאשם חמק מלתן גרסה ברורה למעשיו, הכחיש את מרבית המיוחס לו והסיר מעצמו כל אחריות לנטען כלפיו, כאשר לשיטתו המתלוננת וכל משפחתו קשרו קשר כדי לפגוע בו. במהלך עדותו נשמעו גרסאות שונות לאירועים וניכר כי הנאשם לא מסר גרסה שתיארה נכונה את שהתרחש בינו לבין המתלוננת.

אירוע משיכת המתלוננת אל מחוץ לביתה - מיום 15.12.2016

19. כפי הנזכר, נטען כי בתאריך 15.12.2016 בשעות הערב התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת בדירתם, בנוכחות ילדיהם, במהלכו בעט הנאשם בדלת ואמר למתלוננת: "שרמוטה בת זונה ... עכשיו את עפה מהבית מזדיינת מפה עפה לי מהבית". הנאשם תפס את המתלוננת בחזקה ומשך בידה לכיוון הדלת ואמר: "את לא נשאת פה תתחילי לארוז את החפצים שלך". הנאשם פנה לילדיהם ואמר: "אמא שלכם זונה, אמא שלכם מזדיינת". המתלוננת הדפה את הנאשם כדי להגן על עצמה, ושרטה אותו בפניו על מנת שיחדל מלתקוף אותה.

20. בנוגע לאירוע זה מסרה המתלוננת את גרסתה עוד באותו הערב בחקירתה באזהרה במשטרה (ת/4). וכך מסרה: "...היום היינו בבית ובשעה 19:15 נכנס ע הביתה כשהוא בעט בדלת והתחיל לקלל אותי שרמוטה בת זונה ואמר לי לצאת מהבית ואמר: 'עכשיו את עפה מהבית, מזדיינת מפה, עפה לי מהבית', ואז אמר לילדים: 'אימא שלכם זונה, אימא שלכם מזדיינת' אמר את זה לילדה בת 8, אני נכנסתי לחדר שינה וסגרתי את הדלת והוא בא אחרי ותפס אותי ביד אחת ואמר לי 'תתחילי לארוז את החפצים שלך את לא נשאת פה' זונה שרמוטה, הבנות שמעו את זה ורצו לחדר והתחילו לבכות ... אני רוצה להתגרש, הוא ממש רוצה שאני אצא מהבית ואז כשאני אומרת לו שאני רוצה להתגרש ממנו הוא אומר לי שהוא לא ייתן לי גט בחיים. הוא ממש משך אותי לכיוון הדלת וצרח עלי כשהפנים שלו ממש מול הפנים שלי כל כך קרוב שהרוק שלו והנשימות שלו היו על הפנים שלי וכל זה מול הבנות [מתלוננת לא מפסיקה לבכות] ואז אני העפתי אותו כשתפסתי את הפנים שלו עם היד שלי והדפתי

אותו ממני כי לא הפסיק למשוך אותי, אני לא פראיירית אני לא אספוג מכות ממנו, ובגלל שהדפתי אותו נגרמו לו שריטות בפנים, ואז הוא התחיל לצעוק: 'יופי יופי בואי נראה על מי יהיו סימנים'. הוא נשרט מזה ואמרתי לו שיניח לי כי אני כבר לא יכולה להיות איתו ואמרתי לו שאני אתקשר ל-100 ואז לקחתי את הטלפון לחייג למשטרה אז הוא לקח את הטלפון שלי מהיד שלי וזרק לי אותו על הרצפה, הטלפון לא נשבר ואז חייגתי למאה מהטלפון של הילדה ... אני לא אימתני עליו והוא איים שיעיף אותי מהבית".

21. גרסה דומה לאירוע המתואר נשמעה מפי המתלוננת גם בעדותה בבית המשפט, כך: "הוא בא הביתה עצבני, בעט בדלת ונכנס בקללות והתחיל לקלל ולהאשים אותי. ... הוא אמר: 'זונה שרמוטה מזדיינת, עופי לי מהבית'. ... הוא האשים לי שיש לי מישהו והוא קרא לי 'זונה שרמוטה מזדיינת' והוא צעק לילדה הגדולה שאימא שלך זונה שרמוטה מזדיינת. היא בכיתה ג'. תפסתי אותו והדפתי אותו מהילדה, מה היא אשמה שהיא צריכה לשמוע את זה? הוא המשיך לקלל וצעק יותר ויותר. ראיתי שזה לא הולך להיגמר (העדה בוכה). הוא זרק אותי מהבית, הוא משך אותי לכיוון הדלת וזרק אותי מהבית. הוא האשים אותי שיש לי קשר עם מישהו. כן. הוא גם זרק אותי לבית שלו ואמר לי שאני אפנה את עצמי ליחידה שלו. ... הוא לא זרק אותי פיזית ליחידת דיוור שם אלא אמר לי ללכת לגור שם. ... אני הדפתי אותו ושרטתי אותו בפנים. הוא קילל אותי והאשים אותי שיש לי מישהו, שאני אלך לשם, שזה בית שלו ואני לא נשארת פה דקה" (עמ' 33-35 לפרוט').

22. חיזוק לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בשיחתה עם מוקד 100 עת בקשה בבכי מהמשטרה להגיע לביתה מפני שבעלה מאיים עליה ועל ילדיה.

23. השוטר טל שהגיעה לביתם של המתלוננת והנאשם, דקות אחדות לאחר האירוע המתואר, מסרה בעדותה כי המתלוננת הייתה מאד בוכייה ומסרה שהנאשם כל הזמן מעיק עליה ומאמלל אותה, אך לא תקף אותה. מדו"ח הפעולה שמילאה טל עולה כי המתלוננת סיפרה בבכי שהנאשם מרבה לקלל ולהשפיל אותה ורצה להוציא אותה מהבית יחד עם הילדים. צוין שאחת הבנות שהייתה צמודה למתלוננת מסרה לטל כי הנאשם צעק על המתלוננת ואיים להוציא אותן מהבית (עמ' 51 לפרוט'; ת/10).

24. בנוסף לכך, עדותה של השוטר מורן על אודות מצבה הנסער של המתלוננת באותו הערב, עת נחקרה על ידה, מוסיפה נופך של מהימנות לגרסת המתלוננת. וכך העידה מורן, מבלי שנסתרה: "אני זוכרת שהמתלוננת בכתה מאד והייתה נסערת. הדבר שהכי אני זוכרת שהיא פחדה מההשלכות שיבואו אחרי שהיא מוסרת מה שמסרה. אני זוכרת שהמתלוננת אמרה שהיא תתחרט על זה שהיא מתלוננת כי זו הסיבה שהיא לא התלוננה על אירועים קודמים. מדובר באירוע חמור. אני זוכרת שהיא הייתה נסערת, היא סיפרה על אירוע שהוא הצמיד לה שני מזלגות לגרון ושהתנהלות שלו מולה היא התנהלות מאד מאיימת" (עמ' 9 לפרוט').

25. בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם ביום 17.12.2016 אישר הנאשם כי כינה את המתלוננת "זונה מזדיינת"

בנוכחות בנותיהם וביקש היא תצא מהבית. הנאשם הכחיש כי משך את המתלוננת או ניסה למנוע ממנה להתקשר למשטרה בכך שלקח מידה את מכשיר הטלפון והשליכו לרצפה. המתלוננת מצדה טענה כי הנאשם משך אותה וניסה למנוע ממנה להתקשר למשטרה (ת/1).

26. הנאשם מצדו מסר תשובתו לכתב האישום כי אכן התגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת ביום 15.12.2016, בדירתם בנוכחות ילדיהם, במהלכו קילל אותה כפי שפורט בכתב האישום. הנאשם הכחיש כי בעט בדלת או אחז את המתלוננת בחזקה או משך בידה לכיוון הדלת. לדבריו, באותה עת הוא יצא מהמקלחת ואחז בידיו את המגבת שהייתה סביב גופו. לדבריו, המתלוננת שרטה אותו בפניו.

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כך: **"הגעתי הביתה אחרי העבודה, קבעתי ללכת עם חבר ולשבת איתו בפאב 'תוכי'. החבר ידע שיש מתיחות בבית והוא אמר לי ללכת להתקלח ולבוא לשבת איתו בפאב. עליתי הביתה ולא היה מים חמים, הייתי ערום בתוך המקלחת, שמתי על עצמי מגבת ויצאתי החוצה, כשפתחתי את הדלת היא נטרקה ועשתה רעש. ז התחילה להשתולל ולצעוק ואז פתחתי עליה את כל הסיפור שהיא התכתבה עם הבוס שלה ואחד האחים שלהם. קיללתי וצעקתי עליה והיא לקחה את הטלפון שלה ונתנה לילדה ואמרה לה להתקשר 100 ולהזמין משטרה לאבא. לקחתי את הטלפון מהיד של הילדה ואמרתי לז שהיא תזמין משטרה ולא הילדה. משם היא הזמינה משטרה. היא התחילה לדחוף אותי בפרוזדור ואני הייתי במגבת והיא נתנה לי סטירות ואני אמרתי שאני לא אגיב ולא אעשה לך סימנים. הגיעה משטרה ואני כבר התלבשתי עם בגדי עבודה ואז סימנתי לניידת שיבואו לבית. בהתחלה דיברו איתי ואחר כך עצרו אותי. אמרתי לשוטרים שאני רק רוצה שהיא תעזוב את הבית"** (עמ' 82 לפרוט').

בחקירתו של הנאשם באזהרה במשטרה בסמוך לאירוע, מסר הנאשם כי חזר מהעבודה בסערת רגשות משום שלהבנתו המתלוננת מנהלת קשר עם מישהו מהעבודה שלה. הנאשם הדגיש כי לא התכוון לכך שהמתלוננת בוגדת בו, אלא שהוא כועס עליה שהיא מנהלת שיחות עם אנשים אחרים לגבי החיים שלהם. הנאשם הכחיש שבעט בדלת. לפי גרסתו זו הוא הלך להתקלח ולאחר מכן פרץ בינו לבין המתלוננת הוויכוח והוא קילל אותה, אך לא משך אותה, והיא שרטה אותו בפניו.

27. מכל המקובץ, נחה דעתי כי גרסת המתלוננת, אשר קיבלה חיזוק מהתרשמות השוטרים, ואף חלקים מגרסתו של הנאשם, מלמדים כי במהלך הוויכוח בין המתלוננת לנאשם, על רקע אי שביעות רצונו מקשריה של המתלוננת עם אחרים, לפי שיטתו, הוא קילל, גידף והשפיל את המתלוננת בנוכחות ילדיהם וביקש להוציא בכוח מהבית, והיא בתגובה הדפה אותו ושרטה אותו בפניו.

מעשה דחיפה עונה על דרישת היסוד הפיזי של עבירת התקיפה. אין חולק כי מדובר בבני זוג. מכלל הנסיבות עולה כי הנאשם היה מודע למעשיו וחפץ בהוצאתה בכוח של המתלוננת מביתם. אשר על כן, יש להרשיעו בעבירה של תקיפה סתם כלפי בן זוג. למעלה מהצורך אציין כי ניתן היה לבחון הרשעת הנאשם גם בעבירת איומים בגין אירוע זה, לאור דבריו למתלוננת כי יסלקה מביתם, לצד פעולות פיזיות למימוש הדברים, אך משלא

נטען הדבר מפורשות בכתב האישום ובסיכומי המאשימה לא מצאתי להידרש לכך.

אירוע הטחת ראשה של המתלוננת במיטה העשויה עץ

28. כנזכר, נטען לאירוע בליל שישי, אז התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת בדירתם, במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שתפסה בחוזקה בשערותיה, הטיח את ראשה במסגרת המיטה העשויה עץ, וגרם לה לסימנים כחולים בפניה, נפיחות במצח ושפשוף בסנטר. עוד נטען כי הנאשם תקף את המתלוננת, בכך שהחזיק אותה בכוח במקלחת, והשפריץ עליה מים.

29. בחקירתה במשטרה מסרה המתלוננת בנוגע לאירוע הנדון כך (ת/4): **"לפני חודש וחצי בערך יצאנו לבלות ליל שישי לא זוכרת באיזה תאריך הגענו הביתה רבנו שוב על הקנאה שלו, זה תמיד סביב זה הקנאה האובססיבית שלו ואז הוא תפס אותי מהשערות והכניס לי את הראש במסגרת של המיטה, המסגרת עשויה עץ והיה לי סימן כחול בלחי, הוא ממש תפס אותי מהשערות והאוזן ודפק לי את הראש במסגרת של המיטה והוא משך אותי בכוח ובגלל זה היו לי סימנים כחולים בשתי הלחיים, כשהתחיל הריב אני חייגתי לחברה של קטי אין לי כרגע את הטלפון שלה הוא נמצא בבית היא הגיעה כי היא שמעה את הצעקות ברקע במהלך השיחה איתה והיא הגיעה אלי הביתה בשיא הבלגן וראתה איך שהוא תוקף אותי ודופק לי את הראש במיטה והיא הפרידה בנינו".**

30. בעדותה בבית המשפט התייחסה המתלוננת לאירוע הנדון וכך מסרה: **"אבא שלו היה אצלנו בבית, הוא התארח אצלנו בסוכות. גם יצאנו לבילוי והלכנו לשבת *** אצל חברה שלי. אני והיא ישבנו ודיברנו ברוסית. אני שאלתי אותה לגבי משהו שידעתי שהוא שיקר ורציתי לבדוק, היא סיפרה לי ובדרך הביתה מזה התפתח הריב. ככל שהגענו הביתה הריב הזה הלך והתלהט יותר ויותר. עוד פעם צעקות וקללות. אני הלכתי לחדר והוא הלך אחריי, המשיך לקלל, אני קיללתי אותו והוא קילל אותי. שם הוא דפק לי את הראש במיטה, בחדר השינה. אני לא זוכרת כל כך מה קרה לי. היו לי הרבה סימנים בפנים אחר כך באותו יום. קטיה הגיעה אליי הביתה וזה נפסק כי היא הוציאה אותו מהחדר. אני לא זכרתי שאני הייתי במקלחת. קטיה אמרה לי שהייתי במקלחת. אולי אני לא זוכרת כי קיבלתי מכה בראש או בגלל ששתיתי אלכוהול באותו יום. ... היא היתה איתי בחדר והרגיעה אותי והוציאה אותו שלא יכנס לחדר. כל מה שרציתי זה ללכת לאמא שלי" (עמ' 32 לפרוט').** בהמשך עדותה מסרה המתלוננת שהנאשם נכנס לחדר והודיע לה שהיא לא הולכת לשום מקום.

31. במסגרת העימות בין המתלוננת לבין הנאשם, מסרה המתלוננת כי שניהם רבו בחדר השינה ועל פניה נותרו סימני חבלה ועל פני הנאשם נותרו סימני שריטות. הנאשם מצדו הכחיש את קיומו של האירוע.

32. י, חברתה של המתלוננת, אשר הגיעה למקום, העידה על האירוע מנקודת המבט שלה וכך מסרה: **"הם באו לבקר אותי בעבודה, ישבו אצלי בסביבות חצי שעה. זה היה בחגים, אם אני לא טועה זה היה בראש**

השנה. ישבנו ודיברתי עם זאושרת ולא יוצא לנו להיפגש הרבה בגלל שאני עובדת לילות והם משפחה עם ילדים קטנים. דיברתי איתה ברוסית ואחרי כמה זמן הם הלכו הביתה. המשכתי במשמרת והם הלכו הביתה. אחרי כמעט שעה, אני לא זוכרת בדיוק את הזמן שעבר, קיבלתי שיחה מע. ... אמרתי לו שדיברנו בינינו ושמעתי ברקע שיש ריב. אני לא זוכרת בדיוק, שמעתי את שניהם אבל לא זוכרת בדיוק מה נאמר. היו טונים גבוהים וחפצים שנופלים, לא יודעת בדיוק איזה חפצים והשיחה התנתקה. ניסיתי עוד פעם לחייג, כמה פעמים לא ענו, אחרי כמה זמן חייגתי עוד פעם, הם ענו אבל לא דיברו איתי כי קרה משהו בתוך הבית והיה ריב. החלטתי שאני רוצה לעלות לשם ולראות מה קורה. באמצע המשמרת יצאתי והגעתי אליהם הביתה. נכנסתי הביתה, האבא של ע ישב על הספה בסלון ושאלתי את אבא של ע מה קרה והוא לא ענה לי. הלכתי לכיוון הקולות שלהם והם היו במקלחת, ז עמדה בתוך האמבטיה, הייתה ערומה וע השפריץ עליה מים דרך הדוש. הזזתי את ע, דחפתי אותו והוצאתי את ז מהאמבטיה, עטפתי אותה במגבת והכנסתי אותה לתוך חדר השינה. בחדר השינה היינו שתינו. ע נכנס והתחיל לקלל ואז אמרתי לו לצאת מהחדר, סגרתי את הדלת וז בכתה והיה לה סימן גדול כחול על המצח. היא אמרה לי שע נתן לה מכה עם המיטה בראש. הוא קירב את הראש שלה בעץ של המיטה. ז אמרה שנורא כואב לה והיא בכתה ואמרה שהיא רוצה לצאת מהבית ולא רוצה להישאר פה ואז ע עוד פעם נכנס ואמר שהיא לא תצא משם לשום מקום והיא תישאר בתוך הבית. ניסיתי להרגיע את ז וניסיתי שהם לא יהיו ביחד. ע היה בסלון ויצאתי להביא לו קרח. שמתי לה קרח על הראש וניסיתי להרגיע אותה. על ז ראיתי סימן גדול ונפוח על המצח" (עמ' 13-14 לפרוט). בהמשך מסרה י בעדותה כי גם פניו של הנאשם היו שרוטות.

י מסרה עדות במשטרה על אודות האירוע המדובר, כך ביום 17.12.2016, אלא שאז מסרה כי הוא ארע כחצי שנה קודם לכן. גרסתה על אודות האירוע עצמו דומה לתיאור שמסרה בבית המשפט.

33. עדותה של י הותירה רושם מהימן, וניכר שהאירוע עליו העידה הותיר בה חותם וכאבה למצבה של המתלוננת בלט בעדותה. אמנם, י לא הייתה עדה למכה שקיבלה המתלוננת מהמיטה בעקבות המעשים שיוחסו לנאשם, והתיאור עליו העידה נמסר לה מפי המתלוננת בגדר עדות שמיעה. עם זאת, עם זאת, מדובר בעדות שמיעה העונה על החריגים שנקבעו בסעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), כך שניתן לקבלה כראיה לאמיתות התוכן, ולא רק לעצם אמירת הדברים.

סעיף 9 לפקודת הראיות, שכותרתו: "**אמרת עד בעת ביצוע עבירה**", מחייב כי מוסר האמרה (בענייננו המתלוננת) יהיה עד במשפט. לעומת זאת, סעיף 10 לפקודת הראיות איננו מחייב כי מוסר האמרה יהיה עד במשפט והסעיף חל בשני המצבים, בין אם העד העיד במשפט ובין אם לא (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק שני, תש"ע-2009, עמ' 616-621).

סעיף 9 לפקודת הראיות מונה שלושה תנאים לתחולתו: תנאי העיתוי שמשמעו שהאמרה נאמרה בשעת העבירה או בסמוך לכך; תנאי התוכן שמשמעו שהאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעבירה; תנאי הזהות משמעו שאומר האמרה הוא עד במשפט.

במקרה דנא, עדותה של י, באשר לדברים ששמעה מפי המתלוננת, עומדת בתנאיו של סעיף 9 לפקודת הראיות כפי שפורטו לעיל, היות וי הגיעה למקום בעיצומו של האירוע ואף מסרה בעדותה שראתה בעיניה שלה את סימני המכה שעל מצחה של המתלוננת.

סעיף 10 לפקודת הראיות, שכותרתו: **"אמרה של קרבן אלימות"**, מבוסס על ההנחות כי העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנת חיים בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. נוסף לכך, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 **חיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 **אהרון נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

תנאיו של סעיף 10(1) לפקודת הראיות, הקובע כי האמרה "... נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו" וגם תנאיו של סעיף 10(2) לפקודה, הקובע כי האמרה "... נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה" מתקיימים לגבי עדותה של י, היות ואמירת המתלוננת נאמרה בשעת מעשה האלימות או בסמוך לאחריו ולאחר שהייתה למתלוננת ההזדמנות הראשונה להתלונן על כך.

34. בכל הנוגע לוויכוח המתואר, הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת בחדר השינה ובמקלחת. לדבריו, היה מקרה, נפרד מהאירוע המתואר בכתב האישום, במהלכו שטף את המתלוננת במים במקלחת, היות והיא הייתה שיכורה והוא ביקש לסייע לה להתפכח, ללא כל כוונה פלילית. הנאשם כפר בהתערבות המתוארת מצד י באירוע.

ברם, בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כך: **"לא הטחתי לה את הראש במיטה. שטפתי לה את הראש, היא היתה שיכורה לא פעם ולא פעמיים. יש אפילו סרטון בקרב שלנו באיזה מועדון ואפשר לראות כמה שהיא יכולה להיות אלימה. שטפתי לה את הראש והיא התחילה לצעוק ולקלל ברוסית. אני התקשרתי לקטי וכשקטי הגיעה אני כבר שכבתי בסלון. היא לקחה אותה למקלחת, השארתי אותה עם הקיא שלה וקטי לקחה אותה לחדר, ישבה איתה והלכה. אבא שלי לא היה נוכח בסיפור הזה. הסימן שהיה לה על הגבה בגלל שהיא נפלה אצל אחותי בבית, היא היתה שיכורה אצל אחותי ע "** (עמ' 82 לפרוט').

הנה כי כן, הנאשם כן קשר בעדותו בין שהתרחש למקלחת לאירוע האלים הנטען בחדר השינה ולבואה של י לביתם בשל אותו אירוע.

35. לא נעלם מעיני כי התגלתה אי בהירות באשר למועד האירוע המתואר, כאשר בתחילה נטען כי התרחש בחג ראש השנה, אך מעדותה של י עליה כי האירוע התרחש במועד אחר. אולם, לא התרשמתי כי מדובר בסתירה מהותית, לבטח לא כזו המאיינת את התיאורים המפורטים של המתלוננת וי באשר להשתלשלות האירועים. בשים לב שכתב האישום מורכב ממספר אירועי עבר, לצד האירוע שהביא למעצרו של הנאשם ולפתיחת החקירה. מכאן, אך טבעי הוא כי העדים לא יזכרו באופן מדויק אימתי התרחש כל אחד מהאירועים הנטענים, ואי התאמה בסוגיה זו בין העדויות אינה מביאה למסקנה כי אין לתן אמון בגרסאות העדים.

36. הנה כי כן, הן המתלוננת והן י הותירו רושם מהימן בעדותן בכל הנוגע לפרטי האירוע, כנגד עדותו המתחמקת של הנאשם, אשר סתר את עצמו לא אחת. מכאן, אני קובע כי הנאשם הטיח את ראשה של המתלוננת במיטה וגרם לה לחבלות בפניה, שסימניהן אף נצפו על ידי י שהגיעה למקום בתוך זמן קצר. לכן, יש בסיס להרשעת הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה ממש כלפי בן זוג.

37. עם זאת, הגעתי למסקנה כי האירוע הנטען במקלחת, אם התרחש באותו המועד שבו התרחש האירוע בחדר השינה ואם התרחש במועד אחר, לא כלל ביצוע עבירה פלילית, למצער על סמך הראיות שנפרסו לפני.

בעניין זה אציין כי המתלוננת מסרה בעדותה כי: **"אני לא זכרתי שאני הייתי במקלחת. קטיה אמרה לי שהייתי במקלחת. אולי אני לא זוכרת כי קיבלתי מכה בראש או בגלל ששתייתי אלכוהול באותו יום"** (עמ' 31 לפרוט'). ובהמשך הבהירה: **"הוא שטף אותי במים. זו היתה כנראה השיטה לפכח אותי ... לא. הוא לא ניסה להטביע אותי"** (עמ' 35-36 לפרוט').

אירוע הצמדת המזלגות לצווארה של המתלוננת

38. לפי אירוע אחר, המפורט בכתב האישום, בצהריי אחת השבתות, התעורר ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהצמיד לה 2 מזלגות לגרון, ואיים עליה כי יחתוך לה את הגרון וירצח אותה. אירוע זה הוכחש על ידי הנאשם.

39. המתלוננת מסרה בחקירתה במשטרה על אודות מקרה זה (ת/4), כך: **"לפני חודשיים בערך לא זוכרת בדיוק באיזה תאריך, זה היה אצלי בבית, בשעות הצהריים אני זוכרת שהיה שבת, הוא בדיוק מזג חמין ולקח שני מזלגות והתווכחו לא זוכרת על מה והוא לקח את שני המזלגות והצמיד לי אותם לגרון אחד בכל צד ואיים עלי שהוא יחתוך לי את הגרון וירצח אותי. אני אפילו לא זוכרת על מה אבל זה היה בגלל שהתעצבן על משהו שאמרתי"**.

40. בעדותה בבית המשפט מסרה המתלוננת כך: **"...זה היה ביום שבת בצהריים. שכבתי בסלון וראיתי טלוויזיה. הוא הלך למזג חמין וזרקתי לו יציאה שמאד עצבנה אותו. אני לא זוכרת בדיוק מה אמרתי"**

לו. הוא התקרב אליי עם שני מזלגות והוא אמר לי שאני אגיד את זה עוד פעם ושהוא ירצח אותי. לשאלת בית המשפט, מה היה המרחק ביניכם כשהוא התקרב אלייך עם שני מזלגות, אני משיבה שהוא היה צמוד אליי. הוא כיוון את המזלגות לגרון שלי. המזלגות כמעט נגעו בגרון שלי" (עמ' 32 לפרוט').

עדוּתה של המתלוננת לוותה בהתרגשות רבה ובבכי. המתלוננת נמנעה מלהעיד האם המזלגות נגעו בגופה ואמרה: "המטרה שלי לא לשלוח אותו למאסר, אני לא באתי להחמיר את המצב".

41. המתלוננת סיפרה על אירוע הצמדת המזלגות לצווארה גם בעימות שנערך בינה לבין הנאשם, אך הוא מצדו השיב: "אני לא מבין למה אנחנו הולכים כל כך רחוק" (ת/1).

42. תמיכה נוספת לגרסת המתלוננת נמצאה בעדותה של השוטרת טל, אשר הגיעה לביתם של הנאשם והמתלוננת ביחד עם השוטרת יוסי ז'נו, בעקבות האירוע מיום 15.12.2016, ופגשה אותה בוכיה ונרגשת. באותו מעמד שללה המתלוננת אלימות פיזית מצד הנאשם, אך הזכירה את אירוע הצמדת המזלגות לגרונה, לשם הדגמת האלימות וההשפלה שהיא חווה מצד הנאשם. יובהר כי לא נעלם מעיני שעדותה של טל בקשר לאירוע האחרון הינו מפי השמועה, אך עצם הזכרתו מצד המתלוננת, אשר כרכה אותו עם אירועי האלימות כלפיה, בסמוך לאירוע אלים אחר, מחזקת את גרסתה של המתלוננת עצמה, כפי שנשמעה בחקירתה במשטרה וכמובן באולם בית המשפט.

43. הנאשם עצמו דחה באופן גורף את האירוע הנטען וציין כי התיאור של המתלוננת לגביו כמי שאיים לפגוע בה באמצעות מזלגות ולאחר מכן חזר לאכול חמין משקפת אדם קר רוח.

44. מכל המקובץ, נחה דעתי כי המתלוננת העידה אמת באשר לאירוע המתואר, התרגשותה ניכרה עליה והיא נמנעה ככל יכולתה מלסבך את הנאשם בעבירת תקיפה משנמנעה מלספר האם המזלגות נגעו בגופה. עדותה של המתלוננת לא נסתרה. מנגד הנאשם הכחיש בכלליות את האירוע, והתקשיתי ליתן אמון בעדותו המתחמקת.

45. מדובר אם כן בעבירת איומים, שכן מעשיו של הנאשם, בכך שקירב מזלגות לצווארה של המתלוננת, תוך אמירה לפגוע בה ואף להרוג אותה. באמירותיו ובמעשיו של הנאשם יש כדי להטיל מורא, פחד או אימה, כששאיפתו להפחיד את המתלוננת ברורה ממכלול הנסיבות. לכן, יש להרשיע את הנאשם בעבירת איומים בגין אירוע זה.

אירוע החניקה ברכב

46. לפי אירוע החניקה הנטען, הנאשם תקף את המתלוננת, בעת שנסעו יחדיו ברכב, בכך שחנק אותה בידו.

הנאשם הכחיש.

47. המתלוננת מסרה בחקירתה במשטרה כי בעת שנסעה עם הנאשם ברכב, הם התווכחו אך לא זכרה בגין מה פרץ הוויכוח. לדבריה, תוך כדי שהנאשם נהג ברכב, הוא שלח יד אחת לכיוונה וחנק אותה בגרון (ת/4).

48. ברם, בעדותה בבית המשפט, השמיעה המתלוננת גרסה קצת שונה לאותו אירוע, כך: **"חזרנו מבילוי בדרך הביתה. נסענו ברכב, הוא נהג והתחלנו לריב ברכב עם קללות. ככל שקיללתי אותו יותר הוא התעצבן יותר אז הוא חנק אותי באמצע הנסיעה. הוא תפס אותי בשתי ידיים בגרון. היה מישהו שישב אחורה והדף אותו. זה הסתיים בכך שהגענו הביתה. היה יכול להיות המשך בבית אבל לא היינו לבד"** (עמ' 31 לפרוט).

ודוקו, המתלוננת סיפרה בעדותה בבית המשפט כי הנאשם חנק אותה בשתי ידיו, וכל זאת תוך כדי שהוא נהג ברכב. טענה זו כשלעצמה קשה לקבל. יתר על כן, המתלוננת מסרה כי אדם נוסף נסע עימם ברכב, אך זהותו לא הוצגה, ועדותו לא נשמעה.

49. הנאשם הכחיש את המיוחס לו והעלה את השאלה הכיצד יכל היה לחנוק את המתלוננת בשתי ידיו תוך כדי נהיגה (עמ' 82 לפרוט). תשובה על כך לא נשמעה, ועדותו של האדם הנוסף שנכח ברכב, ולבטח יכל לספר על שאירע באותה נסיעה, לא נשמעה.

50. בנסיבות אלה, סבורני כי קיים ספק סביר בכל הנוגע למעשה החניקה, כפי שתואר על ידי המתלוננת, ועל כן מזוכה הנאשם מעבירת התקיפה המתוארת, מחמת הספק.

אירוע הנפת הסכין

51. לפי אירוע זה, המתלוננת ביקשה לעזוב את הנאשם, ובתגובה לכך הוא איים עליה באחזו סכין "יפנית", כשלהבה חשוף ואמר שאין לו מה להפסיד בחיים ואין לו מה לאבד, והוסיף שהוא משוגע ואיבד את זה לגמרי. הנאשם הכחיש את המיוחס לו.

52. המתלוננת מסרה בחקירתה במשטרה כי **"בקיץ שעבר לפני שנה וחצי החלטתי שאני עוזבת את הבית וארזתי את המזוודות וילדים ועזבתי את הבית, וחזרתי לבית כדי לקחת כמה דברים התווכחנו הוא אמר שאין לו מה להפסיד בחיים ואין לו מה לאבד, יש לו כלי עבודה והייתה סכין יפנית על השיש הוא לקח את הסכין היפנית עם הלהב פתוח עד הסוף ושם לי אותה מול הפנים, לא הצמיד אותה, אבל החזיק אותה במרחק של 20 ס"מ מהפנים שלי ואמר לי שהוא משוגע ואיבד את זה לגמרי"**.

53. בעדותה של המתלוננת בבית המשפט היא מסרה כך: "אני עזבתי את הבית עם הילדות והלכתי לגור אצל אמא שלי כי נמאס לי והחלטתי לשים על זה סוף. האלימות שלו נובעת מזה שהוא צריך טיפול. באתי לקחת כמה דברים מהבית. כשהייתי בתוך הבית והוא היה בבית הוא חטף עצבים מזה שהלכתי. הוא הרים סכין יפנית, הוא עמד והחזיק אותה לידי. הוא אמר לי: 'אני משוגע ואין לי יותר מה לאבד בחיים'. אמרתי לו: 'מה אתה עושה, תזיז את הסכין'. זזתי אחורה והוא לא עשה כלום". לשאלה באיזה מרחק המתלוננת הייתה מהנאשם, השיבה: "חצי מטר. הוא עמד ככה (העדה מדגימה) והחזיק את הסכין ואני אמרתי לו: 'מה אתה עושה?' והוא אמר לי: 'אני משוגע אין לי מה לאבד בחיים'. עזבתי את הבית כי נמאס לי לחיות בצורה כזו בגלל צעקות, קללות ואיומים. יש ריבים שנגמרים פיזית, אנו מרימים ידיים אחד על השני" (עמ' 30-31 לפרוט').

54. המתלוננת שבה על גרסתה גם בעימות עם הנאשם, אך האחרון הכחיש את המיוחס לו. בעדותו טען הנאשם כי כל האירוע "לא היה ולא נברא".

55. לאחר שהתרשמתי מעדויות הצדדים, וכפי שצינתי מצאתי לתן אמון בגרסת המתלוננת כנגד גרסתו המתחמקת של הנאשם, אני מוצא להרשיעו בעבירת איומים בשל כך שהניף סכין יפנית כשלהבה חשוף למול המתלוננת, במרחק קצר, ואיים עליה שאין לו מה להפסיק, מתוך מטרה להניא אותה מלעזוב את ביתם עם ילדיהם. לכן, יש להרשיע את הנאשם בעבירת איומים נוספת.

אירוע האיומים כלפי אחיותיו של הנאשם

56. לפי אירוע זה, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, וזו הזעיקה את אחיותיו של הנאשם כדי לסייע לה, אז איים הנאשם בפני אחיותיו במילים: "אל תתערבו לי בבית, עכשיו אני אקח אותה הביתה אני יזיין אתכם".

57. הנאשם לא הכחיש את יחסיו העכורים את אחיותיו ואישר כי והשיחות ביניהם הגיעו לטונים גבוהים ולקללות, אך הכחיש את דברי האיום שיוחסו לו.

58. המתלוננת מסרה בעדותה כי הנאשם אמר לאחיותיו להפסיק להתערב לו בחיים.

59. ע, אחותו של הנאשם, העידה כי הנאשם כעס עליה שהיא מסייעת למתלוננת, ואף באחד הריבים הגיע לדירתם על מנת לאסוף את ילדיהם לביתה כדי להגן עליהם. ע, העידה, מבלי שנסתרה, כי הנאשם אמר לה שהוא יהרוס לה את הבית ועוד אמירות שכאלה (עמ' 20 לפרוט').

60. הנאשם עצמו נשאל בעדותו האם אמר לאחיותיו: "אל תתערבו לי אני אזיין אתכן", ולא הכחיש את הדברים, אלא הסביר שדיבור שכזה אצלם בבית (עמ' 81 לפרוט'). הנאשם שב ואישר את הדברים גם בהמשך

עדות, בדיון שהתקיים לאחר מכן, ואמר: "אני מדבר ככה לאחותי כל הזמן" (עמ' 125 לפרוט').

61. הנה כי כן, משהודה הנאשם באמירת הדברים, שיש בהם כדי להטיל מורא ופחד, בעת שהמבחן לכך הינו אובייקטיבי, ואין נפקא מינה אם מדובר בדיבור השגור בפיו של הנאשם, הרי שמגבשת כאן עבירת האיומים מצד הנאשם.

איומים כלפי המתלוננת

62. מדובר במקבץ אירועים של השמעת דברי איום כלפי המתלוננת.

נטען כי הנאשם נהג לפנות למתלוננת בגסות ובאגרסיביות, קילל, גידף ואיים להרוס לה את החיים. נטען שהנאשם אמר למתלוננת: "לא תראי שקל... תלכי לחיות באוהל", ושייקח ממנה את הילדים.

כמו כן, נטען כי הנאשם דרש מהמתלוננת להתפטר, אחרת יזרוק על מעסיקיה רימון.

בתאריך 12.12.2016 שלח הנאשם למתלוננת מסרונים מאיימים כדלקמן: "את מאיימת ... היום אני יראה לך שאת לא עובדת שם יותר ... פיצוץ היום ... לא חלמתי איזה פיצוץ היום ... את זונחת את הילדים לבד כדי ללקק את התחת של תומר (המעסיק) ... אין איומים היום רק ביצועים ... לך ללקק את התחת של תומר ... לא יעזור לך היום את עפה משם ... באיזה דרך שיבחר".

ביום 25.11.2016 שלח הנאשם מסרון למתלוננת בזו הלשון (שגיאות במקור): "ותמשחי לדבר ככה ליד השרמוטות שלך אני יזין את אמא שלך".

לאור זאת, נטען כי הנאשם איים בפגיעה שלא כדין בפרנסתה ובגופה של המתלוננת כדי להפחידה או להקניטה.

63. הנאשם אישר כי בשנים האחרונות הוא והמתלוננת הרבו לריב, להתווכח ופנו זה לזו בצורה מעליבה ופוגענית, תוך אמירות להרוס האחד לשני את החיים. הנאשם הודה שאמר למתלוננת שהוא ייקח לה את הילדים, אך כוונתו הייתה להליכים כדין. הנאשם הודה בשליחת המסרונים כמפורט בכתב האישום, אך טען שהדברים נעשו בתגובה לאמירות מקניטות מטעם המתלוננת. הנאשם טען כי השימוש במילים הללו היה נפוץ מאד בחילופי הדברים בינו לבין המתלוננת. הנאשם הכחיש כי איים לפגוע בגופה או בפרנסתה של המתלוננת.

64. המתלוננת סיפרה בעדותה על היחס שקיבלה מהנאשם, כמתואר בכתב האישום ומפורט לעיל. בנוסף מסרה בעדותה שהנאשם סבר שהיא מנהלת יחסים לא הולמים עם מעסיקה, ולכן אמר לה שאם לא יפטרו אותה הם יקבלו רימון לעסק. לדבריה הנאשם אף דרש זאת ממעסיקה במישרין (עמ' 37 לפרוט').

הוצגו תמונות מסך מהטלפון של המתלוננת, בהם מופיעים הודעות שקיבלה מהנאשם, בזו הלשון: "את מאיימת. היום אני יראה לך שאת לא עובדת שם יותר וקחי אחר כך מה שאת רוצה. פיצוץ היום. לא חלמת איזה פיצוץ יהיה היום"; "אין איומים היום רק ביצועים. לך לקקי תחת של תומר. לא יעזור לך היום את עפה משם באיזה דרך שיבחר"; "...אני יזין את אמא שלך" (ת/5).

65. כאמור, הנאשם לא הכחיש את דברי האיום, אלא טען שמדובר באיומים הדדים, כחלק מסגנון הדיבור השגור בינו לבין המתלוננת ויתר בני משפחתו (עמ' 80 לפרוט'). לגבי ה"פיצוץ" הטעים הנאשם שכוונתו הייתה לפירוק התא המשפחתי. הנאשם אישר כי הגיע א אחיו של מעסיקה של המתלוננת כדי לדבר איתו, והוא הסביר לו שהוא הבין לא נכון את פשר השיחות שניהלה המתלוננת עמו. הנאשם הכחיש שאיים לזרוק רימון, אך אישר בעדותו כי אמר של מעסיקה של המתלוננת לפטר אותה כי הוא זה שסידר לה את העבודה אצלם (עמ' 81 לפרוט'). הנאשם אישר כי אמר למתלוננת שהוא יהרוס לה את החיים והיא לא תראה שקל, אך שב וטען שזו הייתה שפתם המשותפת (עמ' 132 לפרוט').

66. מכל המקובץ, נוכח עדותה של המתלוננת שלא נסתרה, הודאת הנאשם באמירת הדברים והמסרונים הכתובים, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות איומים בגין אותן אמירות המפורטות לעיל. הטענה כי זו הייתה שפתם השגורה בפיהם של הנאשם והמתלוננת אין בה כדי למלט את הנאשם מלתן עליהם את הדין, בדיוק כפי שלא יתכן שתישמע טענה כי מקובל בין בני הזוג להכות זה את זה כטענת הגנה מהרשעה בעבירות אלימות פיזית באותן נסיבות.

כפי שצוין, המבחן לבחינת האמירות מאיימות לכאורה הינו מבחן אובייקטיבידי לשכנע כי האיום מטיל מורא על "האדם הסביר". סבורני כי במקרה דנא, ברי כי מדובר באמירות שיש בהן כדי לפגוע בגופה, בחירותו, בקניינה ובפרנסתה של המתלוננת, ובדברי הנאשם טמון פוטנציאל של ממש להטיל מורא, פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים לעיל. בנוסף, מכלול הנסיבות, והחזרה פעם אחר פעם על חלק מהאמרות, בגרסאות שונות, מלמדים על כוונתו של הנאשם להפחיד את המתלוננת, להקניטה ואף לגרום לה לבצע מעשים בניגוד לרצונה, כגון לעזוב את מקום עבודתה.

אשר על כן, נחה דעתי כי יש להרשיע את הנאשם במספר עבירות איומים בשל אותן אמירות המפורטות בכתב האישום.

67. נטען כי הנאשם גרם להיזק לרכוש במזיד, בכך שבעט בקיר גבס ושבר אותו בביתם של המתלוננת והנאשם. הנאשם הכחיש.

68. המתלוננת מסרה בעדותה שהנאשם בעט בקיר גבס ועשה בו חור, והרבה אנשים ראו את החור. לדבריה הוא לא הרס את כל הקיר והיא בעצמה תיקנה את החור.

69. זאנה, אמא של המתלוננת, סיפרה אף היא בעדותה כי בביקורה בביתם של המתלוננת והנאשם ראתה חור במזנון העשוי גבס ושאלה על כך את המתלוננת. המתלוננת השיבה לה שהנאשם בעט בקיר בעת כעס.

70. התרשמתי כי המתלוננת לא ביקשה להעצים את אירוע הנזק, והעידה כי הצליחה לתקנו בכוחות עצמה. שוכנעתי כי הנאשם אכן גרם לנזק לקיר הגבס, שהינו רכוש משותף שלו ושל המתלוננת, מתוך כוונה לפגוע בו, בעת כעס על המתלוננת.

71. לאור זאת, ומשלא נשמע טענה לזוטי דברים, הרי שיש להרשיע את הנאשם בעבירה שלהיזק לרכוש במזיד, בהתקיים כל רכיבי העבירה.

סוף דבר

72. מכל הטעמים המפורטים, אני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירות כדלקמן: עבירה של תקיפה סתם כנגד בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית כלפי בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; איומים (מס' מופעים) לפי סעיף 192 לחוק העונשין והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

10.10.2018